

„Sedlák moc nejsem, ale v Praze už bych žít nemoh',“ říká rockový houslista Jan Hrubý z usedlosti, kde se u nahrávacího studia pase koník s kozou...

RÁD CHUTNÁM VŠECHNO NOVÉ, OBČAS I NĚCO Z BIO

Když jsme se chystali k dopolední povídací seanci na zahrádce hospody v Otavčicích, kus za pražským Suchdolem, mihl se mi v mysli nápad spočítat hudební party, v nichž kdy muzikant, s nímž usedám, už hrál. A zatímco jsem to hned zavrhl pro zjevně přílišnou pracnost, upoutal mě šedě obložený dům, dominující svahu před námi: „To je Lucky Bílé, ona sem občas taky zajde – na ruma, tý jsem taky hrál na nějakých skladbách...“, trefí se od pivka do směru mých úvah rocker **Jan Hrubý**. Proslul díky hře na nástroj, který v bigbitu vůbec není obvyklý a podobně hráče na téhle parketě spočítáte na prstech jedné ruky. Ostatně na důkaz, že stylových i žánrových parket zvládá „PAN houslista“ víc, ho návštěvníci **desátých Bioslavností ve Starém Městě pod Sněžníkem** uvidí v sobotu **11. července** hned ve dvou formacích: v podvečer v triu **Merta–Hrubý–Fencel** a při půlnočním finále jako člena **Supergroup**, kapely složené z nejlepších hráčů na své nástroje dle ankety Radia Beat...

Vzhledem k šíři muzikantských aktivit jmenovaného tak ani snad nemohu začít jinak než otázkou:

● **Která z formací nyní plní váš kalendář nejčastěji?**

Nejvíce teď hraju v triu s kytaristou Lubošem Andrštem a zpěvákem Michalem Prokopem. Na druhém místě je asi hraní v širší variantě této party v podobě Prokopovy skupiny Framus Five. Následuje dost vystoupení v triu s kytaristou Vládou Mertou a klávesákem Ondřejem Fenclem. Časy, kdy jsme s Mišíkovými ETC mívali i 28 koncertů do měsíce, jsou ale samozřejmě pryč. Tehdy taky lidi hrávali jen v jedné kapele. Já mám dnes asi pět projektů, které se termínově musí pracně kloubit. Jde to i díky tomu, že u většiny je manažerem právě Ondra, takže vidí do našich kalendářů.

Moje kapela Kukulín měla v poslední době delší pauzu, ale tak dvakrát do měsíce

hraje. Nedávno nám vyšlo již sedmé CD. Rodí se mi i nové volné sdružení – trio s mou dcerou Andreou, která hraje na flétu a anglickým harfeníkem a zpěvákem Seanem Barrym. Trio hraje jemnou komorní muziku, trochu i keltskou, ale jinak mé kompozice. Už nám to vydá na 40 minut hraní. (Pozn. red.: V čase rozhovoru se právě chystali na vystoupení v *Janových rodných Dobřichovicích v rámci Nocí kostelů*.)

● **Zbude při tolika projektech čas na zkoušky, nebo jsou už u profiků vaší ráže zbytečné?**

No, s mnohými hraju dlouhá léta. S Mertou nebo Framusem tak už zkoušení fakt nehrozí... Známe se jak své boty a umíme číst jeden druhého přímo při hře... Zato s Kukulínem, kde hrajeme náročnější věci, zkoušíme. Zde by to jinak nešlo. Zkoušky jsou většinou u mě na statku, kde mám studio.

JAN HRUBÝ – (nar. 1948) je dnes na tuzemské scéně rocku, folku a world music nejznámějším a nejvytíženějším houslistou. V povědomí publika je hlavně jako dlouholetý kapelník, sólista, skladatel a aranžér skupin ETC V. Mišíka a Framus Five M. Prokopa i vlastního uskupení Kukulín. Hrál i hraje v řadě komorních sestav. Spoluhráči je vyhledáván zejména pro vynikající melodickou invenci a muzikantský cit.

Výčet hudebníků, zpěváků a skupin, s nimiž kdy hrál, by byl předlouhý, takže namátkou uvedme jen jména: L. Andršt, R. Hladík, D. Andrťová-Voňková, Z. Homolová, P. Lipa, J. Schelinger, J. Spálený, M. Elefteriadu, H. Hegerová, K. Černoch, Jazz Q, Marsyas, Mahagon, C&K Vocal, Country Beat J. Brabce. Napsal hudbu k filmu, k filmové pohádce i k televiznímu večerníčku. Značný vliv na něho má keltská hudba, již se inspiroval na počátku 90. let při svých cestách do Walesu. Věnuje se jí právě s Kukulínem.

● **Jak vzniklo rozhodnutí koupit usedlost na vsi a žít tu?**

Asi před 30 lety a spíš z nouze. Když jsem si vzal druhou ženu a bydlel s ní v Brně, musel jsem komplikovaně na vystoupení dojíždět a bylo jasné, že se musíme přesunout blíž k Praze, kde jsem měl většinu angažmá. Tady ten severozápad za Prahou byl v té době – i díky nepříteli zajímavé krajině, alespoň srovnám-li ji s hezčím rodným Berounskem – finančně relativně dostupný. Volba padla na mlýn na kraji Otavovic. Byl prostorný, pro leccos perspektivní, ale ve stavu vyžadujícím značné investice. Zlákala nás i zahrada o 7 000 m²...

● **K profesi muzikanta tak přibyla i práce farmáře?**

Tak bych se nazvat netroufal. Začali jsme ale postupně chovat všechno možné. Tak kolem 15 ovcí jsme měli skoro vždycky – na domácí masíčko i jako živé sekačky. A samozřejmě slepice, králíky, i prase bylo. Teď máme kozu Alenu a poníka Ronnyho pro vnučku. Ovečky sice zrovna v téhle době nechováme, ale vyzkoušeli jsme různé plemena... Žádný pěstitel či chovatel jsem však nikdy nebyl, to nepředstírám.

● **Přátelé muzikanti opravdu podezřívají z péče o „farmu“ spíše vaší ženu...**

Sedlák fakt nejsem. Ale že by bylo vše jen na ní, to taky ne. Je vášnivá zahradnice. – A to víte, že nějaký ten kopytník někde občas uteče, něco sežere, pošlape... Zvládáme to

Hvězdou venkovské idyly na mlýně v Otovicích je zase poník-krasavec Ronny.

➔ prostě spolu. Ostatně v létě se o zvířata ani nemusíte moc starat, pasou se sama, mají přístřešek a tam si zalezou, kdy chtějí. V zimě to je starost – musí mít nezamrzlou vodu, seno – a že ho zrovna ovce, které to roztrousí, pošlapou, pokálí a sežerou jen něco, spotřebují kvanta! Já víc zařizuji a domlouvám v okolí, co je třeba. Tady na vesnici se dá zařídit všechno, ale musíte chodit sem do „dolní komory“, kde se sbíhají všechny kontakty...

(Jakoby na počest jejího zdárného fungování ve věcech provozně-občanských si vyhledávaný sólista k pivku objedná fernet – bere ho mimochodem do prstů nijak štíhlých, jaké bychom čekali u virtuóza na Paganiniho nástroj...)

Teď zrovna manželce zařizuji keramickou dílnu a jedem pro dlaždičky. Učí výtvarku, je moc šikovná, i sama dělá pěkné věci, tak aby ty stopy hliněné tvorby nebyly už všude po chalupě.

● **Co bylo vůbec na počátku hráčské šikovnosti rockového houslisty číslo jedna?**

Možná náhoda. Já byl při studiu houslí na konzervatoři ve študácké kapele basista. Tehdy jsme při poslechu všemožného bigbítu propadli těm novým elektronickým zvukům a jednou kluci dotáhli snímáč a dali mi to na nástroj. A řekl se „skvělý!“, ale dáme to na housle a budeš na to hrát. A bylo to.

I když jsem hrál a dodnes hraju i klasiku, rockové hraní je jiné. Postupně si vytvoříte úplně odlišný tónovod a frázování. Bejt machr ve vážné muzice ještě neznamená zapadnout do rockové kapely, i když technicky ty noty samozřejmě zahrajete. I u jazzu je ten tónovod trochu jiný, byť je už samozřejmě přibuznější.

● **Skládáte spoustu vlastní muziky, upravujete cizí, aranžujete... Je klídek venkovského statku pro vás tím nejlepším místem pro tvorbu?**

Hlavně pro tu regeneraci. Nemám vlastně přímé sousedy. Je tu naprostá pohoda. Ta krásně tiší ten rozbouřený vír v hlavě z měst a zájezdů. V Praze bych dnes už žít nechtěl a neuměl. Tam jezdím za prací a jak to jde, mažu zpátky. Když často nad ránem dorazím třeba z Ostravy nebo Brna z koncertu, mám z celodenního zápahu úplnou mořskou nemoc. Sednu si ale před chalupu, naliju si dobrou sklenku a zapálím. To je balsám na duši, pravý relax, v tichu civím na hvězdy, posedím, napětí povolí... Pak můžu jít teprve spát a usnout.

Ale pokud jde o tvorbu, u mě platí to známé, že pro autora je nejlepší inspirací blízcí se termín. Teď zrovna mě začíná tlačit datum svatby naší dcery – slíbil jsem, že jí k obřadu napíšu muziku, musím si dát záležet. I na svoji svatbu jsem si složil hudbu.

● **S životem rockerů na zájezdech se odnepaměti pojí představa nezřízeného kalení a životního stylu na hony vzdáleného tomu zdravému, a třeba**

...a perlička houslistovy vizitky: Jan Hrubý si na festivalu United Islands of Prague v roce 2013 zahrál i s afroamerickým bluesmanem Johnem Primerem, uznávanou hvězdou chicagské scény, který tam hrál, jak se říká, „snad s každým, kdo něco znamenal...“

zdravé výživě Před vaší „misí“ na Bioslavnosti se tak nemohu nezeptat – jak jste na tom v tomhle ohledu se spoluhráči po 40 letech rockového harcování?

S kalením už to není nijak žhavý. Dyť je nám většinou kolem šedesátky. Všichni jsou už vyblbnutí a profíci. Vědí, co je pro ně to pravý ořechový, takže i hrajeme – dalo by se říci – relativně střízlivě...

Ani na nějaké odbyté jídlo u pumpy s bage-

tami už nejsme. Dokonce můžu říct, že v partách, kde hraju, jsou vesměs gurmáni, kteří si už potrpí na kvalitnější papání. Pořádný chod, nejlíp v domácím stylu.

Já sám jím vše – tedy kromě rýžového nákypu, krupicový kaše a buchtíček se šodó. To od dětství nemůžu. A dávám si i vegetariánská menu. Rád ochutnávám nové věci. Ani značce bio se nebráním. A když jako neřidič jezdím domů taky vlakem, občas na nádraží Praha-střed mrknu do krámku s biopotravinami, abych zas koupil a koštnul něco neznámého. Klidně bych do téhle stravy šel i víc, kdyby se tou přípravou ale za mě někdo víc zabýval – nejsem totiž vařením zvyklý trávit moc času...

● **Právě Bioslavnosti jsou letos zaměřeny na jídla vhodná pro cesty a dovolené. Tedy na propagaci biopotraviny rychlých na přípravu. Třeba se před půlnočním koncertem Supergroup stihnete v tomto ohledu inspirovat...**

S chutí vyzkoušíme. S chutí si taky všichni užíváme to příjemné hraní v téhle kapele. Nejdřív jsme mysleli, že bude jen příležitostná, pro rok, kdy byla ona anketa. Ale lidi to baví a chtějí nás. I když tu nejde

o skládání společných věcí, protože jsme každý ve svých domovských kapelách.

Ale už jsme měli 22 koncertů. Výhodou je, že jsme měli leccos odzkoušeno z časů občasných hraní v televizním pořadu Michala Pavlíčka Na Kloboučku. V repertoáru převládá tvrdá rocková klasika. Prostě dost nářez!

Těšme se!

Rozmlouval Karel Merhaut

FOTO – Jiří Kupka

Démonické housle Honzy Hrubého jsou dnes jedním z trumfů kapely hvězd – Supergroup (na snímku se zpěvákem Kamilem Střihavkou, baskytaristou Gumou Kulhánkem a bubeníkem Milošem Meierem).